

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Kučery a soudkyň JUDr. Gordany Burianové a JUDr. Ireny Sekavové ve věci

žalobce: **F** [redacted] **k J** [redacted], narozen [redacted]
bytem [redacted] omice
zastoupen Mgr. Martinem Matuševským, advokátem
se sídlem Husovo nám. 82, 266 01 Beroun

proti
žalované: **LIMEX ČR, s. r. o.**, IČO: 25332309
se sídlem Vídeňská 744/2, 140 00 Praha 4
zastoupena JUDr. Petrem Košťálem, advokátem
se sídlem Střelecká 26, 261 01 Příbram

o náhradu škody z pracovního úrazu, o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Berouně ze dne 24. 5. 2017, č. j. 7 C 22/2017 – 126,

takto:

- I. **Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I. mění tak, že žaloba se zamítá v částce 87 426 Kč s příslušenstvím a v částce 482 125 Kč s příslušenstvím se potvrzuje.**
- II. **Ve výroku II. se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žaloba se zamítá v částce 278 188 Kč s příslušenstvím a v částce 2 300 000 Kč s příslušenstvím se potvrzuje.**
- III. **Ve výroku III. se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.**
- IV. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na nákladech řízení před soudem prvního stupně 94 490 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku do rukou právního zástupce žalobce.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová

- V. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 94 190 Kč na nákladech odvolacího řízení do tří dnů od právní moci rozsudku do rukou právního zástupce žalobce.
- VI. Žalovaná je povinna zaplatit soudní poplatek ze žaloby ve výši 139 957 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku na účet Okresního soudu v Berouně.
- VII. Ve výroku VI. se rozsudek soudu prvního stupně potvrzuje.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá odškodnění pracovního úrazu, který utrpěl jako zaměstnanec žalované dne 11. 6. 2014. K úrazu došlo tak, že jiný zaměstnanec žalované při řízení vysokozdvížného vozíku přehlédl žalobce, kterého vozíkem zachytil a strhl pod vozidlo. Tím došlo k pádu žalobce na zem a přejetí obou dolních končetin pravou přední částí vozidla. Žalobce utrpěl četná poranění hlavy, laceraci kůže a podkoží bérce levé i pravé nohy, traumatickou amputaci přednoží vlevo. V průběhu léčení absolvoval četné operační zákroky, které mu způsobily další bolest. Léčbu komplikovala umělá plicní ventilace, na kterou byl napojen celkem třicet pět dní. V důsledku následků úrazu došlo k výraznému omezení v běžném životě a rovněž k zasažení jeho psychického stavu. Některé nároky z titulu pracovního úrazu byly žalobci uhrazeny Kooperativou pojišťovnou a. s., avšak nebylo mu odškodněno bolestné a ztížení společenského uplatnění, (kterého se domáhal podle metodiky Nejvyššího soudu) s tím, že toto odškodnění lze poskytnout výlučně podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb. S takovým názorem žalobce nesouhlasí a nařízení vlády č. 276/2015 Sb. považuje za nesouladné s ústavním pořádkem České republiky. Žádal proto, aby soud při odškodnění pracovního úrazu, a to bolestného a ztížení společenského uplatnění, postupoval podle norem obsažených v občanském zákoníku. Domáhal se odškodnění bolestného ve výši 569 551 Kč a odškodnění ztížení společenského uplatnění ve výši 2 578 188 Kč, nákladů za vypracování znaleckého posudku ve výši 17 000 Kč a dále zákonného úroku z prodlení z částek bolestného a ztížení společenského uplatnění za dobu od 27. 7. 2016 do zaplacení.
2. Odvoláním napadeným rozsudkem bylo rozhodnuto takto:
 - I. Žalovaný je povinen uhradit žalobci bolestné ve výši 569 551 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 569 551 Kč od 27. 7. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 2 578 188 Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,05% ročně z částky 2 578 188 Kč od 27. 7. 2016 do zaplacení, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci částku ve výši 17 000 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 180 350 Kč, k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Martina Matuševského, advokáta se sídlem Husovo nám. 82, Beroun, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - V. Žalovaný je povinen zaplatit České republice soudní poplatek za řízení ve výši 157 387 Kč, a to na účet Okresního soudu v Berouně, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
 - VI. Žalovaný je povinen zaplatit České republice-Okresnímu soudu v Berouně náklady řízení státu v plném rozsahu, výše těchto nákladů bude specifikována v samostatném usnesení, a to do tří dnů od právní moci takového usnesení.
3. Soud prvního stupně po provedeném řízení, kdy byly provedeny důkazy listinami a výslechy svědků K██████ B██████ A██████ B██████ a J██████ L██████, a zejména po provedení důkazu žalobcem předloženým znaleckým posudkem MUDr. Michala Šlégla, dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Především se zabýval tím, zda bolestné a ztížení společenského uplatnění je nutno posuzovat podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb., či podle Nejvyšším soudem vydané metodiky k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Soud prvního stupně uzavřel, že nařízení vlády č. Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová

276/2015 Sb. nebude z důvodu jeho protiústavnosti aplikovat a o výši odškodnění rozhodne v souladu s pravidlem nastaveným občanským zákoníkem, výhradně dle svého uvážení a podle okolností daného případu, přičemž odkázal na náleží Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 50/05.

4. Proti tomuto rozsudku podala odvolání žalovaná. Namítá nesprávné právní posouzení věci, když soud prvního stupně namísto toho, aby aplikoval příslušné ustanovení § 271c zákoníku práce a výpočet žalobcem požadovaných náhrad provedl podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb., postupoval podle § 2958 občanského zákoníku, potažmo podle metodiky Nejvyššího soudu ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví. Žalovaná sice nerozporuje právní základ věci a svoji povinnost nahradit žalobci tím vzniklou nemajetkovou újmu, avšak výlučně podle úpravy provedené zákoníkem práce. Odkazuje na ustanovení § 4 zákoníku práce, které vymezuje způsob použití občanského zákoníku a upravuje vzájemný vztah zákoníku práce a občanského zákoníku. Nálezem Ústavního soudu č. 116/2008 Sb. bylo zrušeno ustanovení, které tento vztah upravovalo na principu delegačním. Vzájemný vztah těchto dvou předpisů je v odůvodnění náleží Ústavního soudu vyjádřen na základě subsidiarity občanského zákoníku vůči zákoníku práce. Zákoník práce je ve vztahu k občanskému zákoníku předpisem zvláštním a normy občanského zákoníku se použijí na pracovněprávní vztahy až tehdy, pokud zákoník práce sám příslušné otázky neupravuje. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že nařízení vlády č. 276/2015 Sb. nebude z důvodu protiústavnosti aplikovat, avšak metodika Nejvyššího soudu ČR k náhradě nemajetkové újmy na zdraví je pro odškodňování pracovních úrazů a nemocí z povolání nepoužitelná a napadené rozhodnutí je tak zatíženo vadou. Nesouhlasí pak ani s jednotlivým vyčíslením bodů ve znaleckém posudku MUDr. Michala Šléglá. U bodového navýšení pak nemůže být přiznán úrok z prodlení již od 27. 7. 2016, neboť mimořádné navýšení přiznané soudem lze přiznat až po uplynutí doby vykonatelnosti rozhodnutí. Žalovaná navrhovala zrušení rozsudku soudu prvního stupně a vrácení k dalšímu řízení.
5. Žalobce navrhoval potvrzení rozsudku soudu prvního stupně a poukazoval na to, že zatímco obecné právo občanské v souvislosti s nabytím účinnosti nového občanského zákoníku zcela opustilo předchozí způsob odškodňování újmy na zdraví založený na bodovém hodnocení jednotlivých pevně daných položek stanovených normativním právním aktem moci výkonné a rozhodování o výši odškodnění svěřilo výlučně do rukou moci soudní, které jako pomůcka slouží metodika, individuální právo pracovní „poněkud zamrzlo v čase a koncepčně se nikterak neposunulo“. Nařízení vlády č. 276/2015 Sb. popírá zásadu jednotnosti a bezrozpornosti právního řádu, která zapovídá odlišný přístup k obdobným právním institutům v jednotlivých právních odvětvích a odlišný výklad institutu náhrady škody v právu občanském a právu pracovním. Odkazuje na náleží Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 444/11. Žalobce nevidí žádný důvod pro nižší odškodnění zejména ztížení společenského uplatnění jen proto, že zásah do jeho života a zdraví nastal v důsledku pracovního úrazu a nikoliv například v důsledku dopravní nehody. Odkazuje i na rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 3122/15, kterým bylo nalézacím soudům vytknuto, že při rozhodování nezohlednily zásadně odlišný právní vývoj, který reflektoval neudržitelnost předchozí právní úpravy jak co do celkové koncepce, tak i co do hodnoty jednoho bodu. V postupu soudu prvního stupně neshledal žádné pochybení.
6. Krajský soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal odvolání žalovaného v zásadě důvodným.
7. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce jako zaměstnanec žalované utrpěl dne 11. 6. 2014 závažný pracovní úraz a není ani sporu o následcích na zdraví žalobce v důsledku utrpěného úrazu. Rovněž soud prvního stupně neměl pochybnosti o tom, že odpovědnost žalovaného jako zaměstnavatele za nemajetkovou újmu vzniklou pracovním úrazem je dána příslušnými ustanoveními zákoníku práce. K úrazu žalobce došlo dne 11. 6. 2014 a je proto třeba nárok žalobce posoudit podle příslušných ustanovení zákoníku práce ve znění platném do 23. 6. 2014. Podle tehdy platného ustanovení § 366 odst. 1 zákoníku práce zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová

úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Podle ustanovení § 369 odst. 1 v té době platného znění zákoníku práce, zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu a) za ztrátu na výděleku, b) bolest a ztížení společenského uplatnění, c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením, d) věcnou škodu. Podle tehdy platného ustanovení § 372 odst. 2 zákoníku práce, Ministerstvo zdravotnictví stanoví v dohodě s Ministerstvem práce a sociálních věcí vyhláškou výši, do které je možné poskytnout náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a určování výše náhrady v jednotlivých případech.

8. V době úrazu žalobce byla účinná vyhláška Ministerstva zdravotnictví č. 440/2001 Sb., o odškodnění bolesti a ztížení společenského uplatnění, která byla zrušena ke dni 1. 1. 2014, tedy ke dni účinnosti občanského zákoníku, zákona č. 89/2012 Sb. Nařízením vlády č. 276/2015 Sb. bylo upraveno odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění způsobené pracovním úrazem nebo nemocí z povolání, čímž bylo realizováno ustanovení § 271c odst. 2 ve znění v té době platném (12. 10. 2015). Podle § 10 tohoto nařízení vlády, které je přechodným ustanovením, byla-li bolest nebo ztížení společenského uplatnění způsobena před dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení a nebyl-li před dnem nabytí účinnosti tohoto nařízení vydán lékařský posudek k odškodnění bolesti nebo ztížení společenského uplatnění, stanoví se náhrada za ztížení společenského uplatnění podle tohoto nařízení. Toto nařízení vlády nabylo účinnosti dne 26. 10. 2015 a bylo tedy vydáno již za účinnosti občanského zákoníku účinného od 1. 1. 2014. Podle názoru odvolacího soudu dostatečně akceptuje koncepci odškodňování nemajetkové újmy, jak je upravena v ustanovení § 2958 o. z..
9. Jak vyplývá ze shora uvedeného, odvolací soud se ztotožňuje s námitkou žalovaného, že zákoník práce je ve vztahu k občanskému zákoníku předpisem zvláštním a normy občanského zákoníku se použijí na pracovněprávní vztahy až tehdy, pokud zákoník práce sám příslušné otázky neupravuje. Za současné právní úpravy proto odvolací soud nepovažuje za správné při stanovení výše odškodnění bolestného a ztížení společenského uplatnění postupovat podle příslušných ustanovení občanského zákoníku a v důsledku toho postupovat podle metodiky Nejvyššího soudu pro odškodňování bolesti a ztížení společenského uplatnění při ublížení na zdraví v případech mimopracovních úrazů.
10. Odvolací soud proto řízení doplnil znaleckým posudkem, který zpracoval znalec s oboru zdravotnictví MUDr. Michal Šlégl, který byl dostatečně seznámen se zdravotním stavem žalobce i veškerou zdravotní dokumentací žalobce, neboť pro žalobce vypracovával znalecký posudek podle žalobcem požadované metodiky Nejvyššího soudu. Ve výčtu zranění žalobce znalec uvedl tržnou ránu hlavy hlubokou – dle jizev celkem 35 cm, z toho v čelní oblasti jizva 29 cm x 2 cm – opakovaná operace při kranioplastice (vrácení kostí) – celkem 35 cm + 29 cm = 64 cm, subdurální hematom čelního laloku vlevo, edém mozku traumatický, lacerace (roztrhání se zhmožděním) kůže a podkoží bérce a nohy vlevo, lacerace (roztrhání se zhmožděním) kůže podkoží bérce a nohy vpravo, traumatická amputace přednoží vlevo, kontuzní ložisko frontobazálně vlevo – zhmoždění čelního laloku mozku vlevo a dále akutní depresivní a stresový syndrom potvrzený psychiatrem. Dále byly konstatovány operační zákroky: zavedení nitrolebního čidla, kraniotomie – operační vynětí kostí lebky, analogem je zlomenina klenby lebeční, kranioplastika – operační vrácení kostí lebky, analogem je hluboká rána hlavy, opakované revize dolních končetin + amputace pravého přednoží, odběr dermoepidermálních štěpů z obou stehen a levého lýtka, zavedení tracheostomie – umělé vyústění průdušnice, analogem je rána hrtanu. Znalec celkově bolestné ohodnotil 1 928,5 body a v tomto hodnocení je i 30% zvýšení odškodnění pro položky otok (edém) mozku, subdurální krvácení, drtivé poranění kolena nebo bérce vpravo, ztráta končetiny v oblasti mezi kolenem a kotníkem. Při stanovení bodového hodnocení pro odškodnění ztížení společenského uplatnění hodnotil znalec následky poranění hlavy a neurotraumat v oblasti duševních poruch a poruch chování podle rozsahu a tíže následků podle psychiatrického vyšetření MUDr. A. Ž. 2 600 body, ztráta chodidla v Lisfrancově kloubu vlevo 1 400 body, úplnou ztuhlost v hlezenním kloubu vlevo v nepříznivém postavení Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová

1 600 body, omezení pohyblivosti hlezenního kloubu středního stupně 1 200 body, úplnou ztrátu pronace a supinace nohy vlevo 1 000 body, trvalé pouřazové omezení krevního oběhu či lymfatického systému dolní končetiny lehkého stupně 600 body, rozsáhlé plošné jizvy obou dolních končetin 200 body, stav pro tracheotomii s trvale zavedenou kanylou 600 bodů, celkem 9 200 bodů.

11. Žalovaný namítal, že správné hodnocení ztížení společenského uplatnění by mělo představovat 6 000 bodů, neboť znalec hodnotí v případě žalobce ztrátu dle položky 9.31 jako ztrátu chodidla vlevo v Lisfrancově kloubu. Pokud by znalec klasifikoval poškození zdraví žalobce jako ztrátové poranění končetiny v hlezenním kloubu, tedy vyšší nad úroveň položky 9.31 – ztráta chodidla v Lisfrancově kloubu, činí správné celkové hodnocení za ztížení společenského uplatnění pouze 6 000 bodů. V průběhu odvolacího jednání se účastníci shodli na tom, že znalcem vyčíslené bodové hodnocení omezení pohyblivosti hlezenního kloubu středního stupně se týká pravé dolní končetiny a s tímto odškodněním projevila žalovaná souhlas. Další námitkou žalované proti znaleckému posudku bylo, že není možné, aby za postižení zdraví bylo stanoveno vyšší bodové hodnocení ZSU než za anatomickou ztrátu končetiny. Odvolací soud se v této otázce ztotožňuje se stanoviskem žalobce, že takto bylo upraveno bodové hodnocení v § 6 odst. 2 vyhlášky č. 440/2001 Sb., avšak nyní platné nařízení vlády č. 276/2015 Sb. takovéto ustanovení neobsahuje a odvolací soud nevidí důvod, pro který by se k takovému výkladu obsahu nařízení vlády č. 276/2015 Sb. přiklonil.
12. Jestliže odvolací soud hodnotil znalcem vyčíslené bodové hodnocení a z toho plynoucí finanční odškodnění při hodnotě jednoho bodu 250 Kč, což představuje částku 482 125 Kč za bolestné, a za odškodnění ztížení společenského uplatnění částku 2 300 000 Kč, jeví se i z hlediska proporcionality i při porovnání vyčísleného odškodnění podle metodiky Nejvyššího soudu takové odškodnění jako odpovídající poškození zdraví žalobce. Znalec bral v úvahu všechny náročné operace, reoperace i trvalá poškození zdraví žalobce a odškodnění provedené jak podle metodiky Nejvyššího soudu, tedy podle zásad uplatňovaných ve sporech občanskoprávních, tak stanovené odškodnění podle současné právní úpravy v případě pracovních úrazů se nijak výrazně neliší. Odvolací soud proto neshledal důvody pro odškodnění jiné, než stanovené znaleckým posudkem, který byl vypracován podle nařízení vlády č. 276/2015 Sb.
13. Odvolací soud proto změnil výroky rozsudku soudu prvního stupně I. a II. tak, že žalobci byly přiznány částky stanovené znaleckým posudkem a v částkách toto ohodnocení přesahujících žalobu spolu s příslušenstvím zamítl. Pokud jde o úroky z prodlení, kdy žalovaná namítala, že v případě zvýšení bolestného a ztížení společenského uplatnění nemohou být úroky z prodlení přiznány za dobu dřívější než od rozhodnutí soudu, k tomu uvádí odvolací soud, že pouze v případech, kdy bylo zvyšování odškodnění prováděno podle vyhlášky č. 440/2001 Sb., a to konkrétně podle § 7 odst. 3, kdy takové zvýšení náleželo pouze soudu, nemohly být úroky z prodlení z tohoto zvýšení přiznávány za dobu dřívější než po právní moci soudního rozhodnutí. V posuzované věci se však o takový případ nejedná. Jednak nařízení vlády č. 276/2015 Sb. obdobné ustanovení jako § 7 odst. 3 vyhlášky č. 440/2001 Sb. neobsahuje, a jednak v daném případě bylo zvýšení bodového hodnocení provedeno přímo v lékařském posudku, tedy lékařem, což bylo i za účinnosti vyhlášky č. 440/2001 Sb. možné podle ustanovení § 6 odst. 1. V takovém případě náleží žalobci právo na přiznání úroků z prodlení již od doby, kdy byla žalovaná vyzvána žalobcem k plnění a stanovena lhůta k plnění do 26. 7. 2016. Úroky z prodlení od 27. 7. 2016 do zaplacení z odvolacím soudem přisouzených částek proto byly ve výrokové části jako správné potvrzeny. Z uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích I. a II. částečně změnil (§ 220 odst. 1 a 2 o. s. ř.) a částečně potvrdil (§ 219 o. s. ř.). Odvolací soud potvrdil i výrok III. o povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 17 000 Kč, která představuje náklady vynaložené na obstarání znaleckého posudku, který vypracoval znalec MUDr. Michal Šlégl. Tento nárok posoudil odvolací soud jako obdobný nárok nároku na náhradu věcné škody a nejde tedy o náklady řízení, jak bylo uvažováno soudem prvního stupně. K námitkám žalované, že se nejedná o posudek v dané věci použitelný, neboť vyčísлил odškodnění podle metodiky Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová

Nejvyššího soudu v dané věci nepoužitelné, odvolací soud zdůrazňuje, že ani tento znalecký posudek nebyl ve věci bezvýznamný, neboť přispěl k možnosti porovnat výsledné odškodnění, které by bylo přiznáno ve sporu občanskoprávním a odškodnění podle pracovněprávních předpisů, když lze souhlasit s tím, že odškodnění v těchto případech by se neměla diametrálně odlišovat. Navíc znalec MUDr. Michal Šlégl mohl poznatky, které získal při zpracování znaleckého posudku pro žalobce, využít při podání znaleckého posudku vyžádaného odvolacím soudem což také učinil, a to se rovněž odrazilo ve výši znalcem požadované odměny. Odvolací soud proto jako správný potvrdil i výrok III.

14. Při rozhodování o výši náhrady nákladů řízení jak před soudem prvního stupně, tak poté i o nákladech odvolacích, vycházel odvolací soud z ustanovení § 151 odst. 2 část věty první před středníkem o. s. ř. a přihlédl k tomu, že výše odměny má být určena podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem, neboť nejde o přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 147 nebo § 149 odst. 2 o. s. ř. a ani okolnosti případu v projednávané věci neodůvodňují, aby bylo postupováno podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (§ 151 odst. 2 část věty první za středníkem o. s. ř.). Vyhláška č. 484/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, která upravovala sazby odměny advokáta stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni, však byla Nálezem Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 116/2013 Sb., dnem 7. 5. 2013 zrušena. Odvolací soud za této situace určil pro určení náhrady nákladů odvolacího řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlednutím k povaze a okolnostem projednávané věci a ke složitosti právní služby poskytnuté advokátem ve výši 91 790 Kč. K tomu byla přiznána náhrada za devět paušálů po 300 Kč, celkem byly žalobci přiznány náklady řízení před soudem prvního stupně v částce 94 490 Kč. Při úvaze o výši paušální náhrady vycházel soud z výše celkově přiznané částky 2 799 125 Kč.
15. Stejnou úvahou se odvolací soud řídil i při rozhodování o nákladech řízení odvolacího, kdy rovněž vycházel z paušální sazby odměny ve výši 91 790 Kč a dále byly přiznány tři režijní paušály po 300 Kč, celkem částka 92 690 Kč, a dále jízdné osobním automobilem právního zástupce žalobce z Berouna ke Krajskému soudu v Praze a zpět ve výši 700 Kč a náhrada za promeškaný čas za 8 půlhodin po 100 Kč, celkem 800 Kč, celkem náklady odvolacího řízení činí 94 190 Kč.
16. V souvislosti se změnou přiznané částky byl nově stanoven i soudní poplatek ze žaloby, když došlo k přenosu poplatkové povinnosti na žalovanou podle ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. a ze soudem přiznané částky byl vypočten soudní poplatek ve výši 139 957 Kč.
17. Potvrzen byl výrok VI. rozsudku soudu prvního stupně, kterým bylo uloženo zaplatit náklady řízení státu žalované s tím, že výše těchto nákladů bude specifikována v samostatném usnesení. V odvolacím řízení vzniklé náklady vyplacením odměny znalci ve výši 4 725 Kč byly kryty zálohou složenou žalovanou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Okresního soudu v Berouně za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Tomáš Kučera, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Věra Grofová